

Αγαπητοί προσκεκλημένοι γεια σας

Με λένε Φίλιππο και είμαι απόφοιτος του τμήματος των Βιολογικών Επιστημών του Πανεπιστημίου Κύπρου.

Οφείλω να ομολογήσω πως είμαι ιδιαίτερα συγκινημένος που βρίσκομαι σήμερα κοντά σας. Η συγκίνησή μου είναι ακόμη μεγαλύτερη τη στιγμή που γνωρίζω πως, μέσα από αυτήν μου την ομιλία, θα συμβάλλω κι εγώ με τη σειρά μου στο να βοηθήσω έμμεσα, αν όχι άμεσα, άτομα με απώλεια ακοής στα οποία και συγκαταλέγομαι. Χαίρομαι ιδιαίτερα που βλέπω εκπαιδευτικούς που ενδιαφέρονται και είναι ευαισθητοποιημένοι σε τέτοιου είδους ανθρώπινα θέματα, γιατί δυστυχώς σπανίζουν στις μέρες μας. Μέσα από αυτή την ομιλία θα προσπαθήσω, βάσει των δικών μου προσωπικών εμπειριών, να βοηθήσω τους εκπαιδευτικούς να βελτιώσουν τον τρόπο διδασκαλία τους απέναντι σε άτομα με απώλεια ακοής.

Πριν ξεκινήσω θα ήθελα να ευχαριστήσω τους γονείς μου για την πολύτιμη στήριξη που μου έχουν προσφέρει, την συνδεδεμένη μου λειτουργό κυρία Κίκα Χατζηκακού που μου στάθηκε σαν δεύτερη μητέρα, καθώς και τη διευθύντρια της σχολής κυρία Χρύσω Στυλιανού, η οποία ευθύνεται για κάθε προσπάθεια όλων όσων εμπλέκονται στην εκπαίδευση και ευημερία των ατόμων με απώλεια ακοής.

Τα πρώτα 12 χρόνια της ζωής μου τα πέρασα στην Ελλάδα. Λόγω της δουλειάς του πατέρα μου η οικογένειά μου μετακόμισε στην Κύπρο, όπου εκεί ξεκίνησα τη δευτέρα Γυμνασίου.

Στην Ελλάδα δεν έτυχα του ίδιου επιπέδου μέριμνας όπως εδώ. Δέχτηκα υποτιμητικά σχόλια και ενίοτε χλευασμό. Κάποια στιγμή είχα αρχίσει να αμφιβάλω κι εγώ ο ίδιος για τον εαυτό μου. Η διεύθυνση του σχολείου αρνούταν να συνεργαστεί με τα κατάλληλα πρόσωπα, για να ενημερωθούν οι συμμαθητές και οι εκπαιδευτικοί μου για το πρόβλημα ακοής μου. Φθάσαμε στο σημείο η ίδια η μητέρα μου να αναγκάζεται να έρχεται στο σχολείο που φοιτούσα και να εξηγεί στο τμήμα και στους δασκάλους μου την ιδιαιτερότητά μου και τους κατάλληλους τρόπους αντιμετώπισής μου. Του αδερφού μου, που πάσχει κι εκείνος από εκ γενετής νευροαισθητήρια βαρηκοΐα και στα δύο αυτιά, του είχαν κλέψει τα ακουστικά. Τα διαλείμματα δεν τα ευχαριστιόμουν. Κυνηγούσα τους δασκάλους μου για να μου επαναλάβουν εκείνα που δεν είχα ακούσει ή δεν είχα καταλάβει στην τάξη. Ξενυχτούσα μέχρι αργά το βράδυ μελετώντας. Το σχολείο το είχα σιχαθεί.

Μόλις ήρθα Κύπρο, από την πρώτη κιόλας μέρα ξαφνιάστηκα από την άριστη αντιμετώπιση της συνδεδεμένης λειτουργού, των συμμαθητών μου και των καθηγητών μου απέναντί μου. Όλοι τους με υποδέχθηκαν με ανοιχτές αγκάλες. Ήταν τότε που ένιωσα για πρώτη φορά πως ήμουν άνθρωπος. Τελικά ο ερχομός μου στην Κύπρο ήταν από τα καλύτερα πράγματα που συνέβησαν στη ζωή μου και δεν θα μετανιώσω ποτέ γι' αυτό.

Η συνδεδεμένη μου λειτουργός κυρία Κίκα Χατζηκακού με επισκεπτόταν συχνά στο Γυμνάσιο και στο Λύκειο. Της εξηγούσα τι με απασχολούσε κι εκείνη ενημέρωνε κατάλληλα τους καθηγητές μου. Είχα έναν καθηγητή στο Λύκειο που εκνευριζόταν, επειδή έκανα πολλές απορίες. Οι

περισσότερες απορίες που έκανα δεν ήταν επειδή δεν είχα καταλάβει κάτι, αλλά επειδή δεν άκουγα τι έλεγε κι ας το ήξερε εκείνος ότι είχα πρόβλημα ακοής.

Οι επιπλέον ώρες διδασκαλίας που μου έκαναν οι ίδιοι οι καθηγητές μου ήταν για μένα σανίδα σωτηρίας. Χάρη σε αυτά τα μαθήματα χαιρόμουν τα διαλείμματα και στο σπίτι είχα περισσότερο ελεύθερο χρόνο και για άλλες δραστηριότητες.

Οι περισσότεροι καθηγητές μου, μου φέρθηκαν άψογα και τους είμαι πραγματικά ευγνώμων. Φρόντιζαν να είναι κοντά στο θρανίο μου τις περισσότερες ώρες της παράδοσης του μαθήματος και κυρίως όταν ήταν να αναφέρουν κάτι που, κατά τη γνώμη τους, θεωρούσαν σημαντικό.

Επίσης κάτι άλλο που με βοήθησε ήταν το γεγονός ότι έγραφαν στον πίνακα τα κυριότερα και σημαντικότερα σημεία του μαθήματος, καθώς και τις κατ' οίκον εργασίες που μας ανέθεταν.

Ακόμη, πολύ χρήσιμο για μένα ήταν που δεν γυρνούσαν την πλάτη τους ή που δεν έκρυβαν το στόμα τους την ώρα που μιλούσαν. Αυτό ήταν πολύ βοηθητικό γιατί εγώ, όπως και πολλά άτομα με απώλεια ακοής από ένστικτο μαθαίνουμε χειλιανάγνωση, την ικανότητα δηλαδή να διαβάζουμε τα χείλη.

Επίσης, κάτι πολύ σημαντικό, οι καθηγητές δεν πρέπει να παραδίδουν μάθημα την ώρα που γράφουν στον πίνακα, γιατί με αυτόν τον τρόπο γυρίζουν την πλάτη τους και το άτομο με απώλεια ακοής δεν μπορεί να κάνει χειλιανάγνωση και θα πρέπει να βασιστεί μόνο στην ακοή του στην οποία και παρουσιάζει απώλεια, ακόμη και με τα ακουστικά.

Είμαι ευγνώμων στους περισσότερους καθηγητές, οι οποίοι κατέβαλαν αξιέπαινη προσπάθεια με περισσή προθυμία κι έκαναν το καλύτερο για να με βοηθήσουν. Στην Κύπρο αγάπησα το σχολείο και η μαθησιακή εμπειρία έγινε ευχάριστη και όχι ακόμη μία αγγαρεία που έπρεπε να κάνω. Πολύ με βοήθησαν και οι συμμαθητές μου, γιατί από την πρώτη στιγμή που μπήκα στο σχολείο έκανα πολύ καλές και όμορφες φίλιες, οι οποίες μου ανέβασαν το ηθικό και με βοήθησαν να ολοκληρωθώ σαν άτομο.

Εύχομαι λοιπόν και στους εκπαιδευτικούς που βρίσκονται σήμερα μαζί μας να μπορέσουν να δώσουν τον καλύτερό τους εαυτό και να βοηθήσουν όσο μπορούν τις μελλοντικές γενιές των ατόμων με απώλεια ακοής, ή οποιασδήποτε μορφής διαφορετικότητας.

Η κοινωνικοποίηση δίνει την δυνατότητα σε ένα παιδί με οποιαδήποτε ιδιαιτερότητα, να γίνει ένα χρήσιμο μέλος της κοινωνίας, σε αντίθεση με τον κοινωνικό αποκλεισμό που μπορεί να δημιουργήσει ανθρώπους τέρατα.

Σας ευχαριστώ όλους για την προσοχή σας.

